

[Kim Behnke]

klar siden den 22. oktober, men der har ikke været mulighed for at give kommunerne besked om, at de kunne gå i gang.

Vi er dem, der mest af alle ønsker denne her sag afsluttet – det ved skatteministeren også fra den korrespondance, der har været ført, og de møder, der har været afholdt, osv. – så jo før den kan få en fornuftig afslutning, jo bedre.

Jeg mener stadig væk ikke, at der er fremkommet argumenter, der dokumenterer, hvorfor man ikke kan flytte datoen. Skatteministeren sagde, at vi ikke kan udbrede erhvervszonerne yderligere, end de er i forligsteksten, men det bliver jo ingenlunde tilfældet. Forsøgsperioden udløber planmæssigt den 31. december 1999. Det ændres der ikke ved. Det, vi ønsker, er blot, at etableringsfasen – tiden, hvor virksomhederne og kommunerne skal få det til at lykkes – bliver 2 år, som der står i forligsteksten.

Kan vi ikke blive enige om det her i dag eller under udvalgsarbejdet, er der ikke andet for end at glæde sig til næste folketingsvalg, for så er der et andet flertal herinde, som kan sørge for at få de ting bragt på plads.

Skatteministeren (Stavad):

Ja, nu tror jeg ikke, det er hensigtsmæssigt, at vi fortsætter med at udrede det her fra Folketingets talerstol, men for god ordens skyld skal jeg alligevel sige til hr. Kirkegaard, at det, jeg sagde – og som også fremgår af det brev, dateret den 6. maj, der er sendt til hr. Kim Behnke, og som også er tilgået Det Konservative Folkeparti – var, at fem af de seks aftalepartier på mødet den 24. marts hos mig var enige om, at den løsning, der her foreligger, fuldt og helt lever op til forligets aftaletekst.

Jeg har derudover i det pågældende brev for god ordens skyld bemærket, hvad jeg også gerne vil føje til her, at Det Konservative Folkeparti og Venstre også på det møde var parat til, hvis der kunne opnås enighed om det, at foretage den forlængelse, som Fremskridtspartiet har gjort sig til talsmand for. Det er det historisk set korrekte referat af det, der foregik.

Hr. Kim Behnke spørger, hvorfor man ikke kan flytte en dato. Det er jo sådan, hr. Kim Behnke, at hvis man indgår en politisk aftale, hvor nogle mener, at noget er godt, andre, at det er mindre godt, og nogle måske endda, at det er skidt, må man på et eller andet tids-

punkt, når man – som vi gjorde i maj måned – sidder og forhandler om en aftale, der omfatter mange ting, og skal få noget til at gå op i en højere enhed, indgå nogle kompromiser.

Et af kompromiserne var, at man som et led i den større aftale lavede aftalen om erhvervszoner – et forslag, som tidligere havde været førstebehandlet på foranledning af Fremskridtspartiet. Ved den lejlighed vendte – som jeg husker det – alle andre partier end Fremskridtspartiet sig imod forslaget. Alligevel tog Fremskridtspartiet sagen op i en større sammenhæng. Det har vi alle ret til. Jeg vil næsten sige, at man har pligt til, når man har nogle politiske synspunkter, at arbejde for dem. Fremskridtspartiet indgik altså en aftale med fem andre partier om, at man lavede et forsøg inden for nogle bestemte rammer og nogle bestemte tidsgrænser.

Når man så efterfølgende, efter at have indgået en sådan politisk aftale, kommer og beder om at få den udvidet, må det da være rimeligt, at de partier, som måske har været skeptiske eller måske kun har sagt ja for at få en helhed til at gå op, ikke siger: Vi er parat til at udvide det yderligere. Det synes jeg egentlig er et rimelig ordentligt argument, hr. Kim Behnke.

Så har jeg forstået – det har også lidt påvirket mig selv – at det, at hr. Kim Behnke selv har været årsag til, at denne sag er blevet trukket så langt ud, som den er, ikke bør præmieres. Det, at man, hvis man bare trækker ting længe nok ud og ikke vil være med til at holde sig inden for en aftales bestemmelse, får en præmie i form af, at man får noget mere oveni, ville være en forkert psykologi i forhold til aftaler mellem flere partier her i huset. Så mit svar på hr. Kim Behnkes spørgsmål er, at man ikke vil forlænge forsøgsperioden, fordi der er uenighed om, hvorvidt det er godt eller skidt. Men man overholder selvfølgelig en aftale, der er indgået, og det er det forslag, vi har til første behandling i dag, udtryk for.

Jeg vil stadig væk appellere om, at vi på trods af denne diskussion hjælper hinanden med at få dette vedtaget, så vi kan få sat de seks forslag, som dette handler om, i værk, så de kommuner, som i øjeblikket ikke rigtig ved, om de får ordningen, eller om de ikke får ordningen, kan få besked meget hurtigt. Jo længere vi trækker det ud, jo mindre får hr. Kim Behnke også ud af sin del af aftalen.